

# Arild Linnebergs tallmagi

**FORSKNING**  
Eivind Kolflaath



**Som ventet har** litteraturprofessor Arild Linneberg ikke kommet med tilfredsstillende svar på noen av mine spørsmål om det faglige innholdet i justismordprosjektet ledet av Linneberg og to andre litteraturvitere (Johan Dragvoll og Bjørn C. Ekeland). De tre setningene han spanderer på dette i sitt siste innlegg (Klassekampen 2. juli), besvarer ikke noen av de spørsmålene som faktisk ble stilt. Flere av disse spørsmålene griper inn i kjernen av prosjektet og i de tre forskernes måte å snakke på i en slik grad at justismordprosjektet går i oppløsning som faglig prosjekt hvis de ikke lar seg besvare.

Linneberg vil heller snakke om ytre forhold som publisering, SFF-søknaden og hvem han samarbeider med. For eksempel brukes publiseringstall for NFR-prosjektet «Justismordets dramaturgi» som argument i det forrige innlegget («Domstolens løpegutt», Klassekampen 18. juni). Linneberg skriver her at «[i]følgende prosjektets sluttrapport 25. april 2013 hadde det blitt publisert 20 artikler, 23 bokkapitler, 1 monografi, 33 konferanseforedrag, 21 populærvitenskapelige publikasjoner, samt 24 oppslag i aviser, radio og fjernsyn».

**Det er Linneberg selv** som har skrevet rapporten. Den får man ved å henvende seg til Norges forskningsråd.

Antallet artikler og bokkapitler som er oppgitt i



**ROTETE BEVISFØRSEL:** Arild Linnebergs registrering av vitenskapelige publikasjoner holder ikke vann, mener Eivind Kolflaath.

FOTO: PAUL S. AMUNDSEN

rapporten, virker imponerende. Men tallene er ikke reelle. Dette vil man se av enkeltregistreringene i den samme rapporten. Det er nesten ikke til å tro hva som

bokkapittel «The Rhetoric of Tropes in the Data Retention Directive» i antologien Hildebrandt/Gaakeer (red.): «Human Law and Computer Law». Antologien eksisterer, men uten noe kapittel av Linneberg.

**Større utslag** i statistikken gjør det at Linneberg, i tillegg til å

registrere boken «Justismordets retorikk» som en monografi, har registrert hvert enkelt av de syv kapitlene i den samme monografien som selvstendige publikasjoner, og ett av disse for sikkerhets skyld tre ganger. Det som i realiteten er én publikasjon, har altså gitt opphav til ti registreringer. Og dette kommer på toppen av at rundt to og et halvt av de syv kapitlene i virkeligheten er gjenbruk av

**Det som i realiteten er én publikasjon, har altså gitt opphav til ti registreringer.**

her er blitt registrert som vitenskapelig «artikkel» eller «bok/artikkel i bok/rapport». Men det står der, svart på hvitt.

Blant annet finner vi registrert som «artikkel» et hørespill(!) i NRK, søknaden(!) om et senter for humanistiske rettsstudier og intervjuet(!) med Linneberg og Ekeland i Forskerforum. Oppsiktsvekkende er også registreringen av Linnebergs

vedlegg til rapporten at «[i] sidetall anslås den vitenskapelige produksjonen til drøyt ett tusen sider, i tillegg kommer den omfattende populærvitenskapelige produksjonen, de mange formidlingstiltakene og oppslagene i massemedier». Etter å ha gått igjennom registreringene i de to kategoriene og trukket fra for gjenbruk av tekst og for doble registreringer av samme publikasjon, står jeg igjen med følgende når monografien holdes utenfor: Tre artikler (inkludert en anmeldelse) i tidsskrifter som er godkjent for slik registrering, og tre bokkapitler. Sammen med de fire og et halvt nyskrevne kapitlene i monografien, som allerede er registrert som bok og dermed dekket, utgjør dette mindre enn 200 sider vitenskapelig produksjon. Det er langt igjen til «drøyt tusen sider» og til «20 artikler» og «23 bokkapitler».

Og selv om vi inkluderer de fire tematisk relevante artiklene i tidsskrifter som ikke oppfyller NFRs krav, kommer vi ikke over 240 sider med nyskrevet tekst.

**Dette er sannheten** bak statistikken som Linneberg presenterte i rapporten til NFR i 2013, og som han nå har valgt å trekke inn i den pågående debatten om justismordprosjektet.

**Eivind Kolflaath**, professor i filosofi og rettsvitenskap ved Universitetet i Bergen  
eivind.kolflaath@uib.no

Redaksjonen har vært i kontakt med Arild Linneberg, som ønsker å uttale følgende: «Takk til EK for at han holder liv i denne svært viktige samfunnsdebatten! Jeg kan love at jeg snarest kommer tilbake med svar, ettersom hans telling er basert på vrangvillighet og misforståelser.»

## Vi må slutte med grønnvasking i klimadebatten

**KLIMA**  
Leif Sande



**Jeg har tidligere** i Klassekampen sagt at arbeidsledigheten i verden per dato er et større problem enn klima. Og at karbonfangst og -lagring (CCS) må være hovedgrepet for å få ned klimautslippene. Peter M. Haugan, Halvdan Wiik, Dag O. Hessen og Helge G. Galtrud har alle kommentert synspunktene mine.

**La meg starte med** Dag O. Hessen (7. juni), som er enig med meg i at arbeidsplasser er viktig, men mener at retten til arbeid må vektes opp mot andre hensyn. Etter min mening er det denne vektningen som har gått for langt. Arbeidsplasser blir for lite

vektlagt. Miljøtiltak gjennomføres uten noen form for livssyklusanalyse, og arbeidsplasser ryker. Hadde utgangspunktet vært at vi skal nå klimamålene uten å legge ned arbeidsplassene, slik man tradisjonelt har gjort i industrien, hadde vi kommet mye lenger med å nå klimamålene. Kyoto-avtalen har 30 årsjubileum neste år. At man ikke er kommet lenger, skyldes først og fremst at man ikke har fått med seg folk flest, fordi de føler at arbeidsplassene truet.

Haugan og Wiik (7. juni) sier de ikke lenger tror på CCS. Heldigvis er det fortsatt flere enn meg som mener at CCS er viktig. Dessverre har trykket på å få dette til vært labert i miljøkretser (med noen unntak) slik at utviklingen har gått svært tregt. IEA har gjort beregninger som

viser at det må investeres 30.000 milliarder kroner i CCS for at vi skal ha nubbesjanse til å nå klimamålene våre. Og det skjer faktisk en rivende teknologisk utvikling på dette feltet. For eksempel utvikles det nå teknologier som gjør CO<sub>2</sub> om til stein. Aktørene innen CCS bidrar nok med for lite sponsormidler til miljøorganisasjonene.

**Helge G. Galtrud** (3. juni) spør om vi skal stille utslippskrav til kjøperne av fossile brensel fra norsk sokkel. Det blir i så fall et svært hjemmesnekret tiltak i klimakampen, så det synes jeg ikke er hensiktsmessig.

Han spør videre om en arbeidsplass i Norge er viktigere enn en arbeidsplass i et fattigere land. En arbeidsplass i Norge er selvsagt ikke viktigere enn en arbeidsplass

i andre land. Men for oss er den det. Jeg er en norsk fagforeningsleder og jobber for våre medlemmers arbeidsplasser. På samme måte som norske miljøvernere jobber for norsk miljø, norske bønder for norskproduert mat, norske helsearbeidere for det norske folks helse. Ingenting av dette betyr at miljø, mat, helse er mindre viktig for folk som bor i andre land. For øvrig er Industri Energi det eneste fagforbundet jeg kjenner til som har vedtektsfestet at tre prosent av kontingenten skal gå til internasjonalt solidaritetsarbeid.

**Til slutt: Jeg synes** miljøbevegelsen og andre etter hvert må ta inn over seg at klimamålene ikke kan oppnås uten CCS. Prosessene som renses blir noe dyrere, men det reduserer CO<sub>2</sub>-utslippene mer

enn noe annet tiltak. Og etter at den rødgrønne regjeringen sviktet så kapitalt i Mongstad-prosjektet, et svært effektivt tiltak mot klimautslipp, må ingen som var med på å avvike dette komme til meg og kritisere mine miljøholdninger.

Det må bli slutt på «grønnvasking» som vi holder på med. Ta bind for øynene, vaske for oss selv og la utslippsvannet komme ut et annet sted i verden. Dessverre kommer vi ikke lenger så lenge vi har en miljøbevegelse som er totalt avhengig av sponsorinntektene fra de sterkeste kapitalkreftene, både i Norge og globalt, og ikke evner å la livssyklusanalyser ligge til grunn for arbeidet.

**Leif Sande**, forbundsleder i Industri Energi  
leif.sande@industrienergi.no